

tioner hjælp under forhandlingerne ved afslutning, revision og fornyelsen af kollektiv-aftaler.

Det ville videre pålægge regeringen en forpligtelse til at afgøre, hvilken af flere organisationer, der måtte anses for den mest repræsentative organisation, og det ville være helt uakceptabelt for de fleste regeringer at tage denne byrde på sig.

Endelig anførte han, at selvom man forud anerkendte, at organisationerne var berettigede til indenfor hvert land at tage ethvert legitimt skridt for at forøge deres autoritet og medlemstal og for at styrke deres stilling, var det noget helt andet at fastsætte, at regeringerne skulle hjælpe dem hermed, eller at de internationale bestemmelser skulle gøre dette.

Den britiske regeringsrepræsentant foreslog derfor, at arbejdergruppen skulle trække sit ændringsforslag tilbage på den betingelse, at man fra alle sider, herunder arbejdsbureauet, i løbet af det kommende år prøvede at finde en udvej, som imødekom de vanskeligheder, som arbejdergruppen havde påpeget, uden at rumme den fare, som arbejdergruppens ændringsforslag indeholdt.

Arbejdergruppens ændringsforslag blev imidlertid underkastet afstemning på konferencen, og denne vedtog med 49 stemmer mod 40 at forkaste ændringsforslaget.

Afsnittet om kollektiv-aftaler blev vedtaget af konferencen med 99 stemmer mod 13 og afsnittet om mægling og voldgift med 112 stemmer mod 0, ligesom de tidligere nævnte 2 resolutioner blev vedtaget.

Forslaget om at sætte spørgsmålet om forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdere vedrørende kollektiv-aftaler og frivillig mægling og voldgift på dagsordenen for næste konference blev vedtaget enstemmigt med 147 stemmer.

Derimod blev forslaget om at sætte spørgsmålet om samarbejde mellem offentlige myndigheder og arbejdsgiver- og arbejderorganisationer på dagsordenen for næste konference ikke vedtaget enstemmigt, men med 114 stemmer for og 21 imod, idet arbejdsgivergruppen stemte imod ud fra den betragtning, at det ville være urealistisk og umuligt at sætte dette spørgsmål på dagsordenen for næste års konference, da det ville give anledning til en lang forhandling på en konference, hvis dagsorden i forvejen var overbelastet. Arbejdsgiverne ønskede derfor, at spørgsmålet skulle overlades til styrelsesrådets afgørelse.

5. Lige løn til mænd og kvinder for arbejde af samme værdi.

Indledningsvis havde komiteen, der var nedsat om dette punkt på dagsordenen, en generaldebat på grundlag af de af Arbejdsbureauet udarbejdede rapporter.

Arbejdsgiverne gav udtryk for den opfattelse, at det var tvivlsomt, om man burde tilstræbe en gennemførelse af princippet om lige løn. Det var efter deres opfattelse et stort spørgsmål, om ikke såvel arbejdsgivere som arbejdere fortsat ønskede at bevare deres fulde frihed til at føre kollektive forhandlinger om lønningernes fastsættelse uden indgreb fra statsmagtens side. I denne forbindelse blev det fremhævet, at af 61 adspurgte regeringer havde kun 26 udtalt sig positivt for ønskeligheden af at tilvejebringe internationale regler på det heromhandlede område.

Regeringsrepræsentanterne gav på deres side udtryk for, at komiteen omhyggeligt burde overveje det væld af praktiske problemer, som opstod i forbindelse med ligelønsprincippet og såvidt muligt søge at nå til konstruktive forslag, som ville kunne være retningssgivende, selvom det måtte erkendes, at forholdene var vidt forskellige i de forskellige lande.